

Здравейте,

В следното писмо ще намерите описание на две досадни, банални случки. Колебаех се на кого да го изпратя и под каква форма.

И така.....

Живея в Монреал, Канада. Вече 10 години.

През 2005 ни се роди син. Решихме да го кръстим Ивайло. Исках детето да има български паспорт и акт за раждане. Отправната ни точка бе посолството на Република България в Отава. След малко повече от седмица и множество обаждания успях да се свържа със служител. Обясниха ни, че за подобен род документи ще трябва да се разходим до канадската столица.

През тази далечна година, посолството ни работеше само в сряда от 10 до 12ч. Това бе малък прозорец и грешки не можеха да стават. Вече имах канадския еквивалент на акта за раждане (Заявлението подадохме седмица след раждането чрез електронна форма и заплащане от 15\$. След 2 седмици документа пристигна в пощенската ми кутия. Отделено време: 30мин.)

При пристигането ни пред къщата на посолството, агента по охрана, който бе и шофьор и разпоредител и разсилен, се опита да затръшне вратата под носа ни. Все пак имаше опашка от 5 човека, което за двучасово работно време вече създаваше навалица.

Ние проявихме твърдост.

(Вмъкване: нашето фамилно име е едно особено – Перункови. Често ни бъркат с Петрункови)

Помня че помолих, написах и подчертах този факт на служителката зад шперлатовото гише. И тя ме разбра. След час документа ни бе готов. Върнахме се доволни в Монреал, където аз отворих плика и там бе изписано: Ивайло Павлов ПеТрунков

Дявол го взел.....

Аз поех вината и след 2 седмици пак до Отава. После ходихме още два пъти, праскахме документи до София, там разкарвахме роднини, ползвахме някакви връзки. Накрая свидетелството бе в ръцете ни – синичко и синът ни се казва Ивайло Павлов Перунков. Бяха минали 10 месеца от раждането, похарчени много литри бензин (Монреал – Отава, 250км) и превърнати в килограми CO2. Поне 8 човека участваха в процеса „Изваждане на свидетелство за раждане.“ Но канадската столица е много вълнуващ град и за нас бе удоволствие.

5 години по - късно.

Роди ни се дъщеря, Кая. И за нея искахме български паспорт и акт.

Този път връзката с посолството стана по-бързо, работеха повече дни, имаше нов консул. Дори имаше консулски дни в Монреал, чийто график никога не можах да открия. Службата имаше страница на сайта на Министерството на Външните Работи.

Чудесно, Чудесно.

Обаче.....

Консулката ми натърти, че „ще трябва на крака да ми дойдете, за да ви огледам аз вас....”

Но времената на феодалното селячество отдавна минаха, а аз не бях крепостен мужик. Не ми се разкарваше до отавската къща и разсилния да ми върти очи.....

Решихме да си поискаме документа направо от София. С пълномощно. Упълномощеното лице започна да подава документи. От общината да му ги връщат и го размотават. То лицето е пенсионер, с много време за губене. Е малко се оплака, че се изнервял по тия канцеларии, но аз му скръднах със зъби, за да не забравя мисията, приоритетите, важните неща. Защото какво иначе щеше да прави по цял ден.

Зачакахме. Исках дъщеря ми да се казва Кая Павлова Перункова.

(Вмъкване: канадските граждани имат по две имена, нямат бащинско. Може да добавиш, но то ще се води към първото ти име. Синът ни Ивайло според канадския паспорт е Ивайло Перунков).

Минаха седмици.....

И един ден упълномощеното лице ми се обади хълцайки разтроено: държеше свидетелство, на което пишело Кая Перунков.

Казала общинската служителка: Не може да е както вие искате – Кая Павлова Перункова. Те канадците вече са го решили. На нас не ни е позволено да променяме. Те щом канадците така са сторили.....” Они сторили, мы сделали.....

Веднага си представих много специалната канадска служба и нейния агент, отговорен за българските имена в София, седящ с червения си телефон, раздавайки ядни заповеди на служителите в полушубки от софийската община Очна Цвъчка.

Значи, синът ми се казва Ивайло Павлов Перунков, дъщеря ми - Кая Перунков.

Mais, c'est pas possible !!!

И тогава се почнаха едни интересни интеракции, (interactions).

Аз съм в Монреал, кръщелното е в София.

Издирихме закона за българските имена в държавен вестник, с брой, дата на публикуване, с алинеите и параграфите, които ни засягаха. В следващите работни дни ставах в 3 часа АМ местно време за да мога да разговарям със служителите в София. Започнах с общината ОЦ. Аз изпълнен с добри намерения, те.....ами с тяхната гледна точка.

Първия разговор протече нормално: представих мене и проблема си, казаха ми, че ще уведомят Колежката.

На другия ден, Коужката я нямаше, после отсъстваше, беше в отпуск, болна.....

„Ами нищо не може да се направи г-не, Да? Аха, държавен вестник ли? А то (прихва) закона не е ясен.....само на съд може да идете.” (бедната Кая, бе само на 2 месеца)

Обадих се на адвокатска кантора: 1000 Евро, три заседанийца със свидетели, 1 година и сме готови. Ами да, ето, събирам местната тайфа и правим организирано посещение на Софийския съд, със самолетите и хотелските резервации. Ха, ха, ха.....аз си въртя палците а тези добри хора от общината ОЦ ми намират работа.

Попитах приятели българи от Монреал. Оказа се, че много имат същия проблем, и са си оставили децата с канадските имена. Няколко късметлии с характерни български имена бяха от други общини или краища на страната. Малцина се били „борили” ?!

Пак звъня в общината, нооооо вече ми затваряха само като ми чуят гласа. Все пак някой от другата страна реши да се опълчи на инвазията: „Бе ти знаиш как ми пуши главата”, развика се яден глас, в който си личаха слоеве умора, досада, цигари, кожухче без ръкави и много, много чалга.

Нямах избор: отново набирам, звъня, и после пак.....Е.Т. phone home.....

След което, изпратих едно писмо към всичките си контакти от Фейсбук и от мейлинг листа. Изрових всевъзможни организации които завършваха на .bg и .org. Получих подкрепа от г-н Светослав Манолов (Държавна агенция на българите в чужбина) и Станислав Станоев (Министерство на външните работи), които допринесоха за благоприятния развой на събитията. Благодаря за адекватните им мейли, на фона на останалите отговори (например мой познат работещ в съседна община употреби странния израз, че ще „задвижи нещата”, но ние трябваше да „снизиме” тона и да чакаме решение „отгоре”. Ужас, мерна ми се голото теме на Първия).

Следната седмица пак позвъних в общината. Нов гъгнив глас започна отново да дудне, че нищо не може да се направи и с никого не мога да разговарям. Ето една много съкратена версия, като от саундтрака махам мрънкането, виковете, заканите:

„Госпожо, бихте ли ми казали името и поста който заемате.”

„Не!”

„Ами длъжна сте да се легитимирате като държавен служител.”

„Защо ви е, за какво ви е, няма да го кажа.”

След много настояване измърморва нечленоразделно фамилията си. Трябваше да подканям и потретвам. После, същото за първото име и за длъжността. Накрая като бонус добави, че трябва да се свържем с Главната в Главното. Повторих разпита и след още 10 мин. се изясни, че трябва да се обадя на юриконсулт към служба ГРАО. Бедната жена беше на ръба на истерията, когато изстисках и последната цифра от служебния телефон на въпросното лице.

В следващите дни успях да се сдобия със сканирано копие на заявлението за име, което бяхме попълнили (избягвам анахронизма МОЛБА, заставящ те да се навеждаш умолително пред дадена институция и служител). В документа ясно бе написано Кая Павлова Перункова. За беда, някоя лоша ръчичка бе задраскала бащиното име, както и окончанието и резултата бе Кая Перунков. Най-забележителното бе, че липсваше дата, подпис, инициали и длъжност на лицето извършило тази малка корекция, която всъщност си бе криминално подправяне на документ.

Значи служител на общината взима и подправя официален документ (според някакви вътрешни принципи и усмотрения), никой не си прави труда да ни уведоми и ето че Община Очна Цвъчка става неволен кръстник на малкото ми момиче. Предполагам, че трябва да покания кмета в църквата, когато правим кръщение. Чудя се, защо ли не я кръстиха Телефонка Прасчова Пухчова, например.

И така рекли, сторили, и няма какво да се направи, ходете на съд ако искате.

На следния ден се свързахме с юрисконсулта, тонът бе съвсем различен. Жената си вършеше работата. Пращахме разни факсове-максове, които се губиха на няколко пъти. Единствения неприятен момент бе коментара на юрисконсулта касаещ закона за имената: „Ами закона не е ясен.“ Това се отнасяше към параграфа , че родителите имат право да избират имената на децата си, както и че имената могат да бъдат съгласувани с пола на детето. Така и не ми даде обяснение кое не е ясно. Както и да е, след още една седмица имахме уверение че до месец, два ще имаме нов акт за раждане, както и стана.....

И сега го държа в ръцете си, документа, изпечатан на розовка хартия.....

Каква кафкианска история, за чалга, дебелоглавие и още нещо.....за едното име, за това което ни определя като народност. Някаква безсмислена борба, в която участваха над 20 човека и отне 6 месеца. Размириша се до небето, всички прахосахме дни ако не и седмици, защото на дъното на стар шкаф някой е забравил една прегоряла манджа от некадърност, мързел, неприязън, липса на професионализъм, стари схващания за емигрантите и натрупан десетилетия опит прекаран като един много дълъг и скучен неделен следобед (ето и малко параноя: заговор на малко адвокатско сдружение създадо поредната схема, политика на държавата спрямо експатс, прочее).

За дъщеря си получих 600лв. от Републиката. Сумата отиде за един приятел, на когото софийските лекари му заявиха, че не може нищо да се направи за кожния му рак. И той успя да събере парици и да замине за Лондон, където лекарите му казали, че могат да му помогнат. Все още се лекува и всички много се надяваме.....но това, за здравеопазването, не ми се захваща.....

Единствените истински имена са моето и на господата от Държавна агенция на българите в чужбина и Министерство на външните работи, които споменавам по-горе. Не търся виновни, наказание.

Може ли да има малко повече човечност? Хайде вече 2011 година стана, телефонът ми чете статии на глас и познава кои съзвездия има над мен.....

Сега съм си заредил Франц в четеца.....

Преминаваме към втората част на съчинението:

2010. София, ден първи от моето пристигане. Оставям колата на Стамболийски и след два часа я намирам заслужено със скоба. Паркирал съм точно под знака за синя зона. Инсталиран явно през последното лято, миналата година не беше там. Всъщност

оставам доволен. Общината е започнала да прави усилия за трафика и паркирането на автомобили. Плащам си 10 лв.

Ден втори. Карам по Стамболийски и внезапно полицейска палка ме заставя да спра (е няма вече да карам по тази улица). Стегнат и много професионален сержант се представя, уведомяваме, че карам без включени фарове и учтиво ме помоли да изчакам в автомобила докато ми напишат глобата. Сержанта няма нищо общо с карикатурните шкембелии, които сме свикнали да виждаме. Чувствам се спокоен и сигурен. Ще си отнеса наказанието, но съм го заслужил. Освен това полицаят е точно такъв какъвто трябва да бъде. След малко ми прави знак да застана от другата страна на полицейския Опел. Там в купето седи колегата му: карикатурен шкембелия. Говореше без да си отваря устата, гледаше лошо и миришеше на пържено. Сетивата ми веднага се изостриха. Нямахме обаче да му давам парички за кафенце. Ще ми пишат акт и ще го плащам. Освен че говореше с корема, полицаят ме гледаше и с тила си. Аз трябваше да се наведа и почти да се тикна през прозореца за да му разбирам. (популярния жест: навеждането, заставаш прегънат почти на две пред служителя, на гишето, в трето районно или здравната каса или кметството.....наведен и раболепен, задникът ти стърчи незащитен на студа. Наведена работа).

Катаджията ме погледна обидено, когато запитах дали мога да си платя акта през интернет. Взех документите, фиша за глобата и продължих.

По-късно се оказа че акта ще мога да го платя след повече от месец. В Дървеница. Чака се на опашка с номерче. Чакането може да отнеме дни. Но всичко е измислено: следиш за реда си през уеб камера (охх не, не, това направо ме довърши), от сайта на кат, монтирана пред електронно табло. На когото е хрумнало, ордени да се раздават, премии и вечна памет.

Ден трети. Стамболийски. Ще правя ляв завой, но имаше трамвай, така че навлязох в кръстовището и зачаках трамвая да премине. За беда от насрещното движение друга кола препречи пътя на трамвая и човечеца вътре спокойно започна да чака потока коли за да премине и той. Запали си цигара, погледна към небето и се наслади на цвета му – на изжулен с тел тefлонов тиган. Трамвая спря, всички чакаме. Премина колата, след нея трамвая, но зад трамвая имаше други шефиори, които изскочиха от нищото, за малко де ме ударят. Ами вече отдавна бях в кръстовището, светна червен светофар, бях закъснял, но си довърших маневрата и продължих. След 100м сини жирофари ме заставиха да спря. Ниска тантуреста фигура се изтъпанчи до прозореца ми. Гледаше лошо и говореше без да си отваря устата, но беше някак различен.

„Ауе ти видели к'квонапри уе?“

Отговорът ми се забави, защото слуховият процесор се затормози. Пробвах да опиша ситуацията, да имах и аз вина, но бе по-скоро следствие от дейността на другите. Но да минах на червено. Капитулирах.

„Ауе ти видели к'квонапри уе? Ясдай книжката.“

„Ауе кво е тва, ти къв си, кuebек, ква е тая кнжка менте уе ?“

„Ауе кой е тоа на снимката?“

Аз си мълча и гледам напред. Явно стоях пред един ИИ, като прототипите в интернет – водиш си диалог, на пръв поглед изглежда смислен.

„Тва нема никава защита уе, нема хЛорограма?“ Подчерта и ме погледна подканящо, но нямаше коментар. Аз продължих да гледам напред.

„Чекай туке.“ Чакам и размишлявам над еволюцията на говоримия език.

Минаха 10 мин.

От колата ми направиха знак да ида при тях. Застанах до човека който започна проверката.

„Не тука, иди при коуегата.“ Почна да ми писва. Историята се повтаря. Явно това е някакъв местен протокол. Колегата седеше в колата си и спокойно ме наблюдаваше. Изглеждаше нормален стегнат сержант, професионален. Какъвто трябва да изглежда един полицаи. Раздвижи устни. Бях решил да не им се навеждам през прозорчето и останах да стърча навън. Онзи отново раздвижи устни.

„Не Ви чувам.“ Казвам и се втренчвам в голямо кучешко аки.

„Какво работите?“

Решавам, че това не му влиза в работата и продължавам да се взирам в кучото лайно, което ми е изпълнило полезрението. Как ли КАТ си подбира екипите? Като доброто и лошото ченге, като Хлъц и Гъдел или Ин и Ян, като нула и единица.

От купето се чуваше артикулирането на вентрилога. Мачкаше някакви хартии, изпускаше документи и си въртеше обемистия задник на тясната седалка. До слуха ми достига плача на дъщеря ми, бебе е и е гладна, трябваше да се прибираме.

„А какво работите?“

„В болница.“

„А какво в болница?“

„Вижте сержанте какво работя, колко печеля и къде живея няма никакво отношение към нарушението. Ако ме отведете в участъка, ще поприказваме, но първо ще се свържа с адвокат.“

Чух Кая да надава недоволни звучета, почваше сериозно да изгладнява.

Обади се лошото ууки: „Ауе кво го праиме тоа? Я кажи уе, къде я напечати таа книжка?“

Аз пак се загледах в екскрементата, доста нервен, Кая ревеше с пълно гърло.

„Са че ти пишем акта па ше го плащаш след 2 месеца.“

„Хубаво, пишете.“

„Ма нема д' излееш през границата.“ Продължи да заплашва вентрилога.

„А напротив, имам право да изляза, но ако не го платя навреме ще има усложнения. Глобата се плаща и от упълномощено лице, нали? Не се притеснявайте.“

„Ауе, гуей, че черпиш по кафе и не сум т виждал...“

Бръкнах и им хвърлих 10 лева. Взех си документите. С гърба си, който някак много се разшири, усещах лазерчетата на обидените им оченца. Срам ме беше, че пак го направих. Грозния номер с кафенцето. Кая трябваше да яде.

Това не е критика към външността или физическите недъзи на служителите на КАТ. Аз самия имам доста такива, пък и работя с много, много болни хора.

През 2010 пропътувах около 30 000км с лек автомобил. Като турист или ходейки на работа. Бях в Канада, САЩ, Португалия и Испания. Никъде, за нищо не бях глобен, не бях дори спиран.

Това бяха две досадни малки истории.

.....горките хора.....

Павел

11.01.31